

Příběh paní Spolkové z ulice Čajkovského napsal Marek Torčík a ilustroval Alexey Klyuykov

To je moje místo

Obyčejnej život

Takhle, já jsem se narodila v Ruzyni, říká a pokračuje ve výčtu míst, po svatbě se přestěhovala na Vinohrady, bydlela v Hradešinské, později v Lužické, a ještě o něco později, to už její manžel nežil a ona bydlela jen s dcerou, se přesunula na Čajkovského, čímž završila výčet přesunů napříč mapou jednoho města, ano, potvrzuje a doplňuje, že se do domu č. p. 11 nastěhovala jen o pár měsíců poté, co se jí narodil vnouček, bylo to 13. února 1976 – to datum si pamatuje přesně, jiné věci se přitom z paměti vynořují porůznu, vyplavené zpátky z břehů času náhodnými vlnami –, ano, pokud chcete vědět něco o tom domě, dodává, tak ten dům postavila Česká spořitelna pro zaměstnance, sama bydlela úplně nahoře, byt měl jeden pokoj a kuchyň a výtah u dveří, nad ní v přístavbě už jen architekt, jeho jméno si vybavuje matně – má vokno na jména –, snad pan Adam nebo Adamovský, ano, Adamovský to byl, řekla to správně, i když jména už málokdy drží v paměti, jak jména nepotřebuje, tak se jí vytrácí z hlavy, zato si dobře pamatuje na přístavbu, vybavuje si jeřáb i kolečka s maltou, na to, jak jednou napršelo tak silně, až jí i její sousedce voda pochytaná v prázdných kolečkách vytopila byt, stékala dolů lustrem, no prostě nábytek zničený a on nám to nezaplátil, pronese a pokračuje dál, ale co už, k domu patří také vydlážděný dvůr s klepačem na koberce, ano, a za domem Žižkovská věž a přilehlý židovský hřbitov, je obehnaný zdí, ano, pamatuje si na dny, kdy tu věž stavěli, vykopanou půdu odváželi v přeplněných nákladních autech, takhle šla jednou ráno do práce a před ní se z auta vykulila lebka plná země, skutečně, dodává, nelžu vám, a protože v okolí bydlely rodiny s dětmi, řekla tehdy chlapíkům kolem stavby, ať to smetí a lidské kosti uklidí, že tím děsí lidi a děti, ano – a pak si taky pamatuje helikoptéry snášet materiál na stavbu, nikdo se nás na věž neptal, jen se říkalo, že tam bude rozhledna, já ale nahoře nikdy nebyla, nikdy jsem nebyla nahoře na věži, ani když tam o dost později přibyla mimina, ty postavil nějaký pan Černý – železsochař –, to jméno jsem nikdy nepotřebovala, nemluvila o něm, a přesto si to pamatuju, udivuje se, vidíte, no a do práce, do práce chodila prvně na ministerstvo financí, tam taky poznala svého muže, byl starší, rozvedený, a ona pracovala jako ekonomka, ano, tedy spíš odborná referentka, nebyla totiž ve straně, zato její vedoucí byl, a ředitel taky, ale o to se nikdy až tak nezajímala, hlavně že byli docela prima, jen jí zdržovali poštu, ano, a manžel, ten zůstal na ministerstvu,

zatímco se po mateřské sama přesunula na rezort zdravotnictví, ano, byl dlouho nemocný a doktoři jeho problémy nejdřív přisoudili ledvinovým potížím, předepsané studené obstříky mu ale zdraví spíš jen ničily, byla to rakovina, zkonstatuje klidně a dodává, že po jeho smrti si už nikoho nového nehledala, neměla jsem čas hledat si někoho dalšího, starala se tehdy o maminku, jezdila do Kladna prát a uklízet, ano, neměla kdy se cítit sama, to víte, holka byla malá, jezdívala hodně na výlety, s kamarádkami občas zašla do kina – a pak taky konečně začala pořádně plést, to ji naučila ještě maminka, a plete i dnes, ano, pro sebe i pro vnoučata, má tři vnuky, ten nejstarší za ní chodí a stará se o ni, má taky pět pravnoučat, čtyři holky, jednoho kluka – a v bytě na Čajkovského zatím nikdo z nich nebydlí, i když ho převedla na nejstaršího vnuka a ve smlouvě je napsaná jako věcné břemeno, ano, tak se tomu říká, už to tak funguje přes deset let, ale Milánek je takovej hodnej, on se o mě stará, pochvaluje si chvíli předtím, než si úplně vzpomene na fotografie, ty si přinesla z bytu, na nich jí dcera není vůbec podobná a manžel je fešák, ano, vysokej, okomentuje to, pak se zastaví, na chvíli se zamyslí a nakonec dodá: no jo – ale takovej je život, takovej obyčejnej.

Čajkovského 1904/11, Praha 3, 130 00

Marek Torčík (*1993) je básník, spisovatel a publicista. Pochází z Přerova, žije v Praze, kde také vystudoval anglofonní literatury a kultury na Filozofické fakultě UK. V roce 2016 mu vyšla básnická sbírka Rhizomy a od té doby publikoval především časopisecky prózu i básně. Za jeho románový debut Rozložíš paměť získal v roce 2024 cenu Magnesia Litera za prózu a Cenu Jiřího Ortena.

Alexey Klyuykov (*1983) je ruský umělec usazený v Praze. Ve své tvorbě se věnuje současnému postkonceptuálnímu umění a zajímá se o protesty namířené proti politickému kánonu, umění a veřejnému životu.

To je moje místo

„Domy a ulice v Praze 3 ožívají díky jejich bývalým obyvatelům a současným umělcům.“

Smyslem výstavního projektu realizovaného odborem sociálních věcí městské části Praha 3 je přinést téma respektu k životním příběhům starých lidí a jejich trvalému přínosu současné společnosti. Nabízíme propojení skrze budovy, kde tito senioři bydleli před lety, stejně jako žijí mladší lidé dnes. Díky projektu chceme Prahu 3 představit jako městskou část, která otázku péče o seniory řeší komplexně i nad rámec běžných sociálních služeb a uvědomuje si nutnost jejich aktivního zapojování do veřejného života. Protože tady žijeme všichni společně.

Projekt se poprvé uskutečnil v roce 2024 jako společná iniciativa Ošetrovatelského domova Praha 3, městské části Praha 3 a kulturního centra Atrium Žižkov (Kultura Praha 3,). Hlavním záměrem bylo od počátku dát seniorkám a seniorům možnost zavzpomínat na konkrétní místo, na ulici, dům či byt, ve kterém v Praze 3 žili nebo ke kterému měli nějaký významný vztah. V letošním roce projekt rozšiřujeme o další čtyři příběhy.

Seniorky a senioři vzpomínají nejčastěji na období 50., 60. a 70. let, kdy zakládali rodiny nebo se stěhovali kvůli práci do domů v ulicích Prahy 3. Někteří popisují více či méně idylické sousedské vztahy, každodenní cesty do práce tramvají, dokáží si vzpomenout, kde byly jaké samoobsluhy, jak velké fronty se v nich stály nebo do kolika měly otevřeno, kam chodily jejich děti do školy, na kterém hřišti si s nimi hráli nebo jak snadno v ulicích parkovali. Jejich příběhy jsou někdy fádne každodenní, někdy vtípné a někdy tragické. Pro připravený projekt bylo nutné příběhy lehce poupravit, vybrat to podstatné.

Za projektem To je moje místo stojí tvůrčí a produkční tým Galerie Atrium Žižkov v čele s kurátorem Ondřejem Horákem.

Ten následně, stejně jako v předchozím roce, oslovil současné spisovatelky a spisovatele, aby se na projektu podíleli tím, že vzpomínky přepíšou a částečně převypráví. Mezi oslovenými najdeme opět respektované tvůrce, např. Marka Torčíka, Janu Šrámkovou či Dominiku Prejdovou. Podobně kurátor oslovil také výtvarníky – Klaudivii Hlavatou, Evu Volfovou, Kakalíka nebo Alexeye Klyuykova. Výtvarníci dostali jako předlohu fotografii konkrétní ulice či domu a také informace o období, kdy v domě žili dotazovaní senioři. Na výběru předloh se podílel Klub přátel Žižkova, případně spisovatelé i výtvarníci vycházeli z dalších dodaných fotografických materiálů.

Výstava jednotlivých výpovědí se realizuje v období od podzimu 2025.

Všechny příběhy, které byly od začátku realizace projektu zpracovány, včetně nahrávek původních rozhovorů se seniory, najdete na www.praha3.cz/to-je-moje-misto.

Na finalizaci vzniklého materiálu se podílely: odbor sociálních věcí, odbor vnějších vztahů a kultury městské části Praha 3, Atrium Žižkov – Kultura Praha 3, p. o., Ošetrovatelský domov Praha 3, p. o., a Kreativní Praha, z. ú.

Původní výpovědi najdete na:

1 Příběh Milady Spolkové, Čajkovského 1904/11

2 Příběh Evy Sohrové, Kolínská 1666/19

3 Příběh Jana Tomáše, Roháčova 167/27

4 Příběh Marie Budilové, Buková 2554/6

Praha / / |

Kultura / / |

**atrium
žižkov**

OŠETŘOVATELSKÝ
DOMOV
PRAHA 3